

ה' תשרי ה'תש"פ 4.10.19

מגזין מס' 547

ערב שבת (שובה) פרשת וילך/יום הכיפורים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

ג"ח

חייב כספך

העושר האמיתי

מי שאומר את ה'נכון' מצד שזוהי בפשטות אמיתת הדברים, אזי אין נוגע אם (ועד כמה) יש בו 'הרגש' חיבור לתוכן הנאמר, אם לא. כי לא 'אני' חשוב אלא 'הענין' הוא החשוב!

אני אינני אלא על דרך מי שרק חוזר ועונה אחר מה שכבר נאמר (ללא שום קשר אלי) ע"י האמת...

ואם כן, מצד אמיתת הדברים: בעצם אמירתם על ידי - בין אם אני מחובר לנאמר בין אם לאו - הרי העיקר נעשה, בשווה ממש!

וכמבואר בפרק ל"ז בתניא: 'התענגותה' של האמת על עצם הבאתה לידי ביטוי והתגלות בעולם ('תענוג בורא'), נעלה לאין ערוך על הרגש התענגות האדם על היותו, דוקא הוא, זה שזכה לאומרה (תענוג נברא)!

ואף ששלימות המשכת ה'נכון' והשכנתו ע"י האדם בעולם (דירה להקב"ה בתחתונים) היא כאשר הדירה הנעשית על ידו היא גם 'דירה מוארת' (היינו כשחש הוא גם 'חיבור' למעשיו הטובים) - מכל מקום, כאמור, עצם ומהות 'תענוג הבורא' נפעל דוקא על ידי מי שמוסר נפשו לפעול את ה'נכון' גם בלא 'הרגש' תענוגו שלו...!!!

ואדרבה, כשאין שום מבוקש בעבודת האדם, והתקשרותו ל'נכון' הוא מצד 'נכון', נרגש בו אמיתת מהותו של ה'נכון' כמו שהוא בפשיטותו, אשר תכליתו הוא ה'נכון' עצמו.

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

**שימו לב: בחול המועד סוכות לא יתקיימו השיעורים הקבועים.
שינויים בזמני השיעור בירושלים - פרטים בעמוד הבא!**

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

שמעו ותחי נפשכם...

שיעור תניא

מידי יום שני בערב
מתקיים שיעור מרתק ב'ספר התניא'

הרב יאיר פֶּלֶב שי

עם

חלופה בניגונים מרגלים ומלכוכים

השיעור מתקיים בסטודיו 'רישייפ' (reshape)
רחוב דרך החורש 90 רמות ב' בשעה 21:15 בדיוק, ירושלים
משך זמן השיעור כשעה וחצי.
השיעור לנשים ולגברים
דמי השתתפות בהוצאות 20 שח
כיבוד קל במקום!

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת שובה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

ענינה של שבת שובה, שבה מתחברים יחדיו שני הדברים - תשובה מצד אחד ועונג

ושמחה מצד שני.

שילוב ניגודים

וילך (דברים לא,א)

וכאן נשאלת השאלה: איך אפשר לשלב את שתי התחושות המנוגדות (לכאורה) הללו? הרי התשובה, שבה האדם חוזר בו ממעשיו הבלתי טובים, צריכה לגרום עצב ומרירות הנפש, ואיך אפשר להיות שרוי באותה שעה בשמחה גדולה?

בשבת זו בולטים שני קווים סותרים לכאורה: תשובה ושמחה.

על כך מבואר, שדוקא התשובה, ובמיוחד זו של שבת שובה, חייבת להיות מתוך שמחה. ראשית, משום שהתשובה הינה חלק ממצוות התורה, וכל מצוה צריכה לקיים מתוך שמחה: "עבדו את ה' בשמחה". יתרה מזו, בתשובה יש לשמוח יותר, כי על ידה מתקנים ומשלימים את כל שאר המצוות.

זו שבת שובה, חלק מעשרת ימי תשובה. הרמב"ם אומר, שבעשרה ימים אלה התשובה והצעקה "יפה ביותר ומתקבלת היא מיד". על אחת כמה וכמה השבת, שהיא שלימות הימים שלפניה ומברכת את הימים שאחריה, ודאי שבה מגיע ענין התשובה לשיא שלימותו. מצד שני, שבת היא יום של שמחה ותענוג. שמחה - כנאמר: "וביום שמחתכם אלו השבתות"; תענוג - ככתוב: "וקראת לשבת עונג".

ענינה של שבת שובה, שבה מתחברים יחדיו שני הדברים: תשובה מצד אחד ועונג ושמחה מצד שני.

שמחת השיבה

שמחת סיום התורה

נוסף על כך, אין לך שמחה גדולה יותר משיבתו של יהודי אל אביו שבשמים. בספר התניא מובא על כך משל, מן מלך שהיה שבוי, "טוחן בבית האסורים", "ויצא לחופשי אל בית אביו המלך", שאין שמחה גדולה מזו. כך, כשיהודי שב אל הקב"ה וחוזר לדבוק בו, מביא הדבר אושר ושמחה עד אין קץ.

חיבור זה נרמז גם בפרשת השבוע. הפרשה נקראת וילך. משמעותה של הליכה היא עזיבת המקום הנוכחי והתקדמות למקום אחר. זו תמציתה של התשובה: האדם עוזב את המצב שבו היה קודם לכן וצועד למציאות אחרת, חדשה, כפי שהרמב"ם מתאר, שבעל תשובה צריך להרגיש כאילו הוא איש "אחר ואינו האיש שעשה אותן המעשים". אם כן, 'וילך' זו עבודת התשובה. ומצד שני, בהמשך הפרשה מסופר שמשו רבנו סיים לכתוב את ספר התורה ומסר אותו לכהנים וללוויים, ועם סיום כתיבת התורה ודאי היתה שמחה גדולה - שמחת תורה. אם כן, באותה פרשה מרומז גם ענין השמחה, ולא סתם שמחה, אלא שמחת תורה!

זו מהותה של שבת שובה: התשובה בשבת זו היא במדרגה גבוהה מזו של שאר עשרת ימי תשובה. זו תשובה עליונה יותר, תשובה שבאה מתוך שמחה עצומה. בשבת זו מתעלה יהודי ומגיע לדבקות עצומה עם הקב"ה, ואז הוא גם שמח שמחה גדולה.

ומשמחה זו באים לשמחה הגדולה ביותר, שגם היא קשורה ב'תשובה' - "קהל גדול ישובו הנה" - בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

(מתוך הספר "שלחן שבת", מעובד על פי

'ספר השיחות' תשמ"ט כרך א)

יום הכיפורים

יום הכיפורים הוא יום החתימה. ביום זה נחתם דינו של האדם ושל העולם על כל ימות השנה הבאה. מצד הקדושה העליונה העצומה שמאירה ביום קדוש זה, מתכפרים חטאיו של האדם. אנו, מצדנו מקבלים את קדושת היום על ידי הצום, התפילה והתשובה.

יום הכיפורים במקורות

כשאר מועדי ישראל, המקור ליום הכיפורים הוא בתורה, בספר ויקרא פרק כ"ג פסוקים כ"ז-ל"ב וכך נאמר בפסוקים אלה: "אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם, וענייתם את נפשתיכם והקרבתם אשה לה'. וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה, כי יום כפורים הוא לכפר עליכם לפני ה' אלקיכם. כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה, ונכרתה מעמיה. וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה בעצם היום הזה, והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. כל מלאכה לא תעשו, חקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם. שבת שבתון הוא לכם וענייתם את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם" (חודש ניסן הוא החודש הראשון למנין החודשים מן התורה, וחודש תשרי הוא השביעי למנין זה).

מדוע צמים?

יום הכיפורים הוא היחיד בשנה שהציווי להתענות בו נאמר במפורש בתורה.

הצום לא בא רק כדי לכפר על עוונות, כי אם טמונה כאן משמעות נוספת. ביום הכיפורים מתגלה אצל כל יהודי נקודת היהדות הפנימית, ולפיכך, בעת כזו יש להתנתק לחלוטין מעולם החומר. האכילה והשתייה, צרכיו הטבעיים הגשמיים של הגוף, מונעים את האדם מלהתחבר ולהרגיש את נפשו הרוחנית. ביום זה, בו מתגלה ופורצת הויתנו הרוחנית אל תוך תודעתנו

הגלויה, אנו צמים כדי להתרומם מעל עולם החומר ואף לובשים לבן כדוגמת המלאכים.

כיצד מכפר יום הכיפורים?

על יום הכיפורים נאמר: "עיצומו של יום מכפר". כלומר, ביום הכיפורים עצמו ישנו כח של כפרה. במשך השנה, כאשר קורה שהאדם חוטא, אזי מוכתמת נשמתו בכתמים שיש לנקותם ולתקנם. אמנם, לאמיתו של דבר, הכתמים והפגמים הינם חיצוניים בלבד, שהרי עמוק בתוכי פנימיותו, מצד נפשו הטהורה והקדושה, כל יהודי הוא טוב, זך ונקי. אלא שהיצר שבו הוא שהחטיאו ואנסו בניגוד לרצונו האמיתי הפנימי.

אמת עצמית ופנימית זו, המוסתרת בדרך כלל כל ימות השנה, מתגלה במלוא זוהרה ביום הכיפורים. אזי, 'עיצומו' של יום זה 'מקלף' את השכבות החיצוניות, ונחשפת ומתגלה עצם הנשמה. התקרבות הקב"ה אלינו ביום הזה, מעוררת את עצמיותנו, בהסירה מעליה את כל השכבות החיצוניות המסתירות ומעלימות על מהותנו האמיתית.

או אז מתגלה כי מצד העצם, אין כאן שום חטא! מתברר, שהיהודי בתוך תוכו הינו חלק אלוקה ממעל, ששום חטא אינו יכול לפגוע או לפגום בטהרתו הפנימית הנצחית. ביום הכיפורים מתגלה היהודי האמיתי!

כל זה מותנה בדבר אחד: בקיום צום יום הכיפורים. אם, חלילה, מפרים את הצום, חל הכלל: "אין קטיגור נעשה סניגור". כלומר, בשל הפרת הצום נעשה יום הכיפורים עצמו גורם מקטרג, ואזי אין יום זה יכול לסנגר ולכפר.

מועילים רק בנוגע לעבירות שבין אדם לבוראו. מה שאין כן בנוגע לעבירות שבין אדם לחברו, אין די בתפילה בבית הכנסת. אם פגענו במישהו, יש לפנות אל הנפגע ולבקש את סליחתו, ובאם נגרם לזולת נזק כספי – יש לפצותו.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

יום הכיפורים – הלכה ומנהג

המאוחר חצי שעה לפני שקיעת החמה.

סליחה – מפייסים איש את רעהו, כדי שלא יישארו עוונות שבין אדם לחברו, שעליהם אין יום הכיפורים מכפר.

טבילה – ראוי מאד לטבול במקווה בערב יום-הכיפורים, כדי להיכנס ליום זה זכים וטהורים.

'וידוי' ראשון בתפילת מנחה – נוהגים להקדים את תפילת מנחה. בסיום תפילת העמידה אומרים 'וידוי' – "אשמנו, בגדנו" וכו', ואחר כך את תפילת "על חטא", המופיעה במחזורי התפילה של יום הכיפורים.

ברכת הילדים – ראש המשפחה נוהג לברך את ילדיו לפני שהולכים לבית הכנסת. הוא מניח את ידיו על ראש כל אחד מהם, בתורו, ומברכם. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו היה נוהג לברך את תלמידיו בברכת כהנים "יברכך ה' וישמרך" וכו'. נוסח הברכה לבנים: "ישימך אלקים כאפרים וכמנשה... ולבנות אומרים: "ישימך אלקים כשרה, רבקה, רחל ולאה, וה' ישפיע עליכם שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, ויכתוב ויחתום אתכם לחיים טובים וארוכים, בתוך כל הצדיקים ובתוך כל ישראל. אמן".

הדלקת הנרות – לפני כניסת היום הקדוש בשעת

ואכן, העם היהודי רובו ככולו מקפיד לשמור ולקיים את צום יום הכיפורים כהלכתו.

בין אדם לאדם – יש להיות בן אדם

אמנם החרטה, התפילה, הווידוי וצום יום הכיפורים

ערב יום-הכיפורים, ט' בתשרי

'כפרות' – להלן עמוד 8.

מרבית בצדקה – רבות הן מעלותיה של מצות הצדקה. בין השאר נאמר על מצות הצדקה כי "צדקה תציל ממוות", וכן: "חטאך בצדקה פרוק". לפיכך מרבית בצדקה בערב יום הכיפורים. סגולה מיוחדת לצדקה לנוגעים ליום הכיפורים, שכן מצות הצדקה היא מצוה שבין אדם לחברו וענינה עשיית חסד עם הזולת.

מפסיקים לומר תחנון – החל מיום זה מפסיקים לומר תחנון, עד סוף חודש תשרי, אם כי ביום הכיפורים עצמו אומרים עשר פעמים סדר 'וידוי'.

בקשת עוגה (לעקה) – נוהגים לבקש מגבאי בית הכנסת (או זה מזה) פרוסת עוגת דבש, ומאחלים עם נתינתה שנה טובה ומתוקה. טעם המנהג: באם נגזר על האדם כי יזדקק בשנה הבאה למתנת בשר ודם – הרי שיוצא הוא עתה ידי חובה זו בבקשת פרוסת העוגה.

אכילה מרובה וסעודה מפסקת – מרבית באכילה ובשתייה בערב יום הכיפורים, ואוכלים בצהרי היום סעודה חגיגית. לאחר מכן, סמוך לתחילת הצום, אוכלים סעודה אחרונה הנקראת סעודה מפסקת, אוכלים בה מאכלים קלים בלבד, ומסיימים מבעוד יום, לכל

אנו מודיעים, כי כל הנדרים שנידור בשנה הבאה יהיו בטלים ומבוטלים. משום כך, כל ימות השנה, רבים נוהגים, שכאשר הם מבטיחים משהו, מוסיפים ואומרים 'בלי נדר', כדי שההבטחה לא תקבל תוקף של נדר.

יום-הכיפורים, י' בתשרי

צום – זו היא המצוה המרכזית והחשובה ביותר של היום. נוסף על איסור אכילה ושתייה, חל איסור גם על **רחצה, נעילת נעלי עור, יחסי אישות ושימוש בתמרוקים.** הצום מתחיל, כאמור, בערב יום הכיפורים ומסתיים למחרת בערב.

חמש תפילות – יום הכפורים הוא היחיד בשנה שבו מתפללים חמש תפילות: ערבית, שחרית, מוסף, מנחה ונעילה (המכוונות כנגד חמשת בחינות הנפש: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה).

נעילה – היא התפילה החמישית המסיימת את היום הקדוש. תפילה זו נקראת נעילה משום שבה ננעלים שערי שמים, והקדוש ברוך הוא חותם דין אמת לכל הבריות.

מסיימים בתקיעה בשופר – בגמר תפילת נעילה תוקעים בשופר – תקיעה אחת.

יתד לסוכה – במוצאי יום הכיפורים, מתחילים בבניית הסוכה, או על כל פנים מדברים או לומדים אודות בניית הסוכה.

(מעובד מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org)

הדלקת הנרות מדליקים נרות ומברכים על ההדלקה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של יום הכיפורים"; "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה".

נר זכרון – בערב יום הכיפורים מדליקים נר זכרון שידלק במשך כל היממה של יום הכיפורים. נוהגים להדליק נר זכרון גם בבית הכנסת (אך יש להיזהר שלא לטלטלו, וכן אין להדליקו לאחר זמן התקדש החג). במוצאי יום הכיפורים, ב'הבדלה', מברכים "בורא מאורי האש" על נר זה.

תחילת הצום – הצום מתחיל בשעת הדלקת הנרות של ערב יום הכיפורים. מסירים את נעלי העור ונועלים נעלי בד או נעל מחומרים סינטטיים אחרים. משתדלים ללבוש בגדים הדורים ולבנים, ומתעטפים בטלית. הנשואים (יותר משנה) לובשים גם 'קיטל' (מעין חלוק) לבן, וכך הולכים לבית הכנסת לתפילת 'כל נדרי' ותפילת ערבית של יום הכיפורים.

כל נדרי – התפילה הפותחת את יום הכיפורים נקראת 'כל נדרי'. לפני כן מוציאים שני ספרי תורה (או יותר) מארון הקודש, והאנשים שמחזיקים את ספרי התורה עומדים מימין ומשמאל לחזן.

תפילת 'כל נדרי' באה לבטל נדרים שאנו נודרים ושוכחים לקיים. נדר שלא קויים הוא דבר חמור, ועל כן

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנאי

עזרה ראשונה לנפש

'פדיון כפרות' – מנהג ה'כפרות', נוהגים לקיימו בעשרת ימי תשובה, ובפרט בזמן המובחר לכך בערב יום הכיפורים לפנות בוקר. המנהג מבטא את משאלתנו כי יסלח לנו ה' על כל חטאינו תמורת התרנגול או הכסף שאנו נותנים 'במקומנו' וישמש 'כפרה' תחתנו. נהוג לקיים את המנהג בתרנגול אחד לזכר ובתרנגולת אחת לנקבה (אפשר להסתפק בתרנגול אחד לכל בני הבית ותרנגולת אחת לכל בנות המשפחה). לאשה הרה נוטלים בעבורה שלושה עופות – שתי נקבות וזכר אחד (תרנגולת אחת עבור עצמה ועוד שניים בשל אי הודאות לגבי מין העובר).

אוחזים את התרנגול או הכסף ביד ימין ואומרים את הנוסח המודפס בסידור התפילה ובמחזור, למן "בני אדם יושבי חושך וצלמוות" עד "מצאתי כופר". אזי מסובבים שלוש פעמים את התרנגול או הכסף מעל הראש ובתוך כך אומרים: "זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי, זה התרנגול (או הכסף) ילך למיתה (ובכסף – ילך לצדקה) ואני אלך לחיים טובים ארוכים ולשלום". וחוזרים על כל זאת שלוש פעמים. מיד לאחר הכפרות, מביאים את התרנגולים לשחיטה בפיקוח ובנוכחות שוחט מוסמך. ומצווה לכסות את הדם בעפר ולברך: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציונו על כיסוי הדם בעפר". לאחר מכן מנקים ו'מכשירים' את העופות ומעבירים אותם למשפחות נזקקות.

'כפרות' על כסף – יש הנוהגים לקיים את מנהג הכפרות עם כסף שתורמים לצדקה. נהוג לקחת סכום סמלי (לפחות ח"י שקלים – 18 ש"ח) עבור כל נפש מבני הבית, הנקרא בשם "פדיון כפרות". אומרים כנזכר לעיל את פסוקי ה"כפרות" ומסובבים את הכסף מעל הראש שלוש פעמים (בקיום המנהג בכסף, אומרים זה "הכסף ילך לצדקה"). את הכסף מעבירים לעניים או למוסדות צדקה.

ניתן להעביר את כסף "פדיון הכפרות" לעמותת "תניא – מודעות עצמית ביהדות".

לפרטים: 052-5675-770

הסיפור השבועי

סלח נא לעם הזה

לעבור לפני התיבה או לקבל עלייה לתורה בימי השנה לפטירת הוריו. אפילו ילדים הציקו לו בהולכו ברחוב. באותו זמן סבל הרב ממחלה קשה שריתקה אותו למיטתו, ולא ידע על כל הנעשה. רק כשהחלים נדהם לשמוע מר' מנשה את אשר אירע. "רבי", בכה לפניו, "מדוע רודפים אותי? פרנסתי דלה, ובהעדר נדוניה לא הצלחתי למצוא חתן מבני המקום שיסכים לשאת את בתי. חקרנו וביררנו שהחתן שלנו בא ממשפחה שומרת מצוות מפרשבורג, ובעצמו שומר שבת ומקיים את מצוות התורה".

הרב לא ידע נפשו מצער, והחל להפעיל את השפעתו לטובת ר' מנשה. הוא זימן אליו את תלמידי החכמים, והוכיחם על שנתנו יד לפגיעה ביהודי על לא עוול בכפו. אך דבר לא הועיל. שמו של ר' מנשה הוכתם בכתם שנראה היה בלתי ניתן למחיקה.

חודש אלול הגיע. הרב הגביר את מאמצי הפיוס, וניסה לדבר אל מצפונם של נכבדי הקהילה. הוא הזהירם כי על עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר. ואולם הללו סירבו לחזור בהם. "וכי אנחנו צריכים לבקש ממנו סליחה?", השיבו בכעס, "במעשהו פגע בקהילה כולה!".

יום הכיפורים התקרב. הרב התקשה למצוא מנוח לנפשו. יום ולילה טרד את מוחו בניסיון למצוא מוצא לסבך. רק אחרי הסעודה המפסקת הבזיק רעיון בראשו. דממה שרתה בקהל כאשר החל הרב להשתפך בנעימת הפסוק "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה". אחר כך החל בתפילת 'כל נדרי', שהתעצמה מרגע לרגע, והרעידה את מיתרי הלבבות. הוא קרא בקול גדול: "ונסלח לכל עדת בני ישראל, ולגר הגר בתוכם, כי לכל העם בשגה". ואז – השתתק.

במקום להמשיך בפסוק "סלח נא לעוון העם הזה",

קודם 'כל נדרי' ניגש הרב אהרן שמואל אסאד, רבה הנערץ של הקהילה סרדאהלי (דונאיסקה סטרדה) שבסלובקיה, אל בעל התפילה הוותיק, ר' חיים לייב ספנוש, ולחש על אוזנו דבר מה. הלה הפנה אליו מבט תמה, אך בטרם הספיק להתעשת, כבר ניגש הרב אל דוכן שליח הציבור.

קהל המתפללים הביט בנעשה בעיניים תמהות. במהרה התברר כי הרב ביקש מר' חיים לייב להתחלף עמו, וכי ר' חיים לייב יוביל את תפילת נעילה במקום הרב. סימני שאלה רבים ריחפו בקהל, ואולם ארון הקודש כבר נפתח והקהל נדרך לקראת התפילה הפותחת של יום הכיפורים.

איש לא שיער שהסיבה נעוצה בר' מנשה בן, ה'מלמד' הוותיק של העיירה. יהודי תלמיד חכם היה, ומידותיו התרומיות הקנו לו מעמד נכבד בעיירה. ואולם הכול השתבש בעקבות נישואי בתו הצעירה לצעיר יהודי משכיל, דוקטור ומורה לשפות זרות. אילו היה רופא ניחא, רחשו הבריות, אבל מורה ללטינית ויוונית?! הזעזוע בעיירה היה גדול.

חיצי הביקורת הופנו אל האב, ר' מנשה. "כיצד נתת ידך לדבר הזה?", מחו כלפיו. "עליך לבטל את החתונה", התרו בו. בני הקהילה חששו שפריצת הגדר במשפחתו המכובדת של ר' מנשה תשמש תקדים מסוכן.

שתיקתו של ר' מנשה העצימה את המתקפות נגדו. התסיסה בקהילה תורגמה מייד למעשים. הורים הוציאו את ילדיהם מהחדר שלו. תושבים הדירו את רגליהם מחנות המכולת של רעייתו. ואפילו בעל הדירה שבה התגורר הודיע לו כי לא יחדש את חוזה ההשכרה, בלחץ הציבור.

העונש החמור ביותר שספג ר' מנשה היה סילוקו מחוג הלומדים הקבוע אחרי תפילת שחרית. כמו כן נמנע ממנו

התעטף הרב בדומייה. דקה ושתיים חלפו, והרב מחריש. מבטים תמהים הורמו מתוך המחזורים. ר' שלום, מגאוני הקהילה, נזעק אל מקומו של הרב, חרד לשלומו. לתדהמתו גילה את הרב רכון על מחזורו, ונחלי דמעות זולגים מעיניו. "האם הרב חש שלא בטוב?", שאל בלחש. הרבי נענע בראשו לשלילה. ביד רועדת הסתיר את הפסוק "סלח נא לעוון העם הזה...".

ר' שלום חד המחשבה הבין מייד. כאילו חץ מלובן ננעץ בלבו. בבת אחת חדרה לתודעתו ההכרה בדבר חומרת התנהגותה של הקהילה כלפי ר' מנשה. גם הוא, ר' שלום, ידו במעל. אף הוא לא נמנע ממלחמת ההוקעה הקנאית. בסערת נפש פסע אל ירכתי בית הכנסת. "ר' מנשה!", הדהדה זעקתו בכל האולם, "אנא סלח לי על התנהגותי כלפיך! סלח לי על שלא ביקשתי את סליחתך!". קולו

נשבר בבכי. "איך כשלת! אוי, ר' מנשה, האם תואיל לסלוח לי?".

בתוך רגעים השתרך תור ארוך של מתפללים ליד מקומו של ר' מנשה. למדנים ופשוטי עם, מנהיגי הציבור ובעלי מלאכה. הכלימה היתה משותפת לכולם. בראשים מורכנים ביקשו מחילה וסליחה מר' מנשה.

וכשנעתר ר' מנשה חשו הכול כי אבן נגולה מעל לבם. העננה המכבידה התפוגגה באחת. ומעיני הרב, ממקומו כשליח הציבור, הוסיפו לזלוג דמעות, אלא שעתה אלו היו דמעות של שמחה. הוא שב אל מחזורו והכריז בקול רם: "סלח נא לעוון העם הזה!".

והקהל כולו החרה החזיק אחריו בשאגת שמחה: "ויאמר ה', סלחתי כדברך!".

(על-פי 'ספר זיכרון לקהילת סרדאהלי')

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

התחדשנו!
 בוטאו לבקר
 באתר המשודרג
 www.tanyaor.com

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וילך

שירת 'האזינו' לחיזוק הברית

עתה, כשקרב קיצו, מצוה ה' את משה לקרוא אליו את יהושע ולהתייצב עמו לפני פתח אוהל מועד. ה' מתגלה אליהם ומודיע למשה אשר ברבות הימים, בדורות הבאים, יסור העם מדרך התורה. ואזי, כיון שיתעורר עליהם כעס ה' ויסתיר פניו מהם וירבו הפגעים והצרות, הרי במצבו זה יחוש ישראל כי ה' עזבו ואינו מצוי בקרבם. אי לזאת מצווה ה', כתבו 'שירה' אשר תהיה לבני ישראל לעדות נצחית כי יודע ה' נטייתם לסור מן הדרך, עוד קודם שהכניסם לארץ.

שירה זו, 'שירת האזינו' (שבפרשה הבאה), הינה עדות ותזכורת לבני ישראל לדורותיהם על מחוייבותם הנצחית לשמירת מצוות ה'.

משה כותב את 'שירת האזינו' ומכנס את כל בני ישראל ללמדם את השירה. כמו כן מחזק הוא בשנית את ידי יהושע בנוגע לשליחותו - הבאת העם אל הארץ המובטחת לאברהם, יצחק ויעקב. את ספר התורה שכתב, נותן משה בידי הלויים שיניחוהו בארון ברית ה' לזכרון עד.

משה נפרד מן העם ומחזק את יהושע ממשיך דרכו

קודם הסתלקותו, פונה משה לבני ישראל ואומר: 'הגעתי היום לגיל מאה ועשרים והגיע זמני לצאת מן העולם. אף כי לא אזכה לעבור אתכם את הירדן להכנס אל ארץ ישראל, מכל מקום, עליכם להתחזק ולהתעודד באשר ה' יהיה עמכם וינחילכם את הארץ'.

משה ממנה לעיני העם את יהושע תלמידו לממלא מקומו וממשיך דרכו. הוא פונה אליו בדברים ומחזקו לקראת שליחותו בהנהגת בני ישראל, ומבטיחו כי ה' יהיה עמו במסע כיבוש הארץ והתנחלותם בה.

מצות הקהל

משה כותב את כל דברי התורה ונותנה לכהנים משבט לוי ולזקני העם. עתה מצוה הוא להם וכן ציווי לדורות הבאים את מצות שנת 'הקהל': אחת לשבע שנים, בשנה שאחרי שנת השמיטה, יתקהלו ויתכנסו יחדיו כל העם על הנשים, הטף והגרים (מידי שנת 'הקהל') בירושלים אל בית המקדש. במעמד זה יקרא המלך מתוך ספר התורה באוזני בני ישראל על מנת לחזק רוחם ליראה את ה' ולדבקה בו ע"י שמירת מצוותיו.

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנפשו

ספר התנ"ך

חסידות על הפרשה וילך

ורואה בזולתי כל מיני רע. ועל דרך תורתו הידועה של הבעל שם טוב, שכאשר אדם רואה רע בזולתו הרי זו הוכחה שמעין אותו רע נמצא בו עצמו. וכאדם המסתכל בראי, שאם הוא רואה לכלוך אין זה אלא משום שפניו שלו אינן נקיות.

(ספר-השיחות 'תש"ה, עמ' 91)

הזולת כראי למצבי

הלוא כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה (לא, יז)

מסביר כ"ק אדמו"ר האמצעי:

"אין אלוקי בקרבי" - חסר בי, בהתקשרותי לאלוקות; לכן "מצאוני הרעות האלה" - אני מוצא

שבת שלום!!!

וגמר וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת הצום	כניסת הצום	צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעווקיא)	<p>על חטא שהטאנו לפניך</p> <p>יום הכיפורים</p>
18:51	18:05	18:56	17:45	י-ם	
18:53	18:20	18:58	18:00	ת"א	
18:52	18:12	18:57	17:51	חיפה	
18:53	18:12	18:58	17:52	ב"ש	

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון